

15a edició

Festival de cinema africà

RESPECT

Direcció: **Liesl Tommy**

Països: EUA, Canadà (2021)

Fitxa tècnica

Guió Tracey Scott Wilson **Fotografia** Kramer Morgenthau **Música** Kris Bowers
Interpretació Jennifer Hudson, Leroy McClain, Forest Whitaker, Tate Donovan, Marlon Wayans, Marc Maron, Tituss Burgess, Audra McDonald, Mary J. Blige, Kimberly Scott, Joshua Mikel, Lodric D. Collins, Saycon Sengbloh **Durada** 145 min **Gènere** Biòpic
Llengües Anglès, amb subtítols en espanyol

Sinopsi

Biòpic de la llegendaria cantant Aretha Franklin que segueix la seva carrera des de la infància, quan cantava al cor de l'església del seu pare, fins que va aconseguir la seva enorme fama internacional. (Filmaffinity)

Crítica

De la mateixa manera que no és possible endinsar-se a la vida d'**Aretha Franklin**, una de les artistes més rellevants de la història de la música, sense atendre el destacat activisme de la cantant en pro dels drets de la població negra, és de rebut suposar que el racisme adquireixi un notable pes argumental en aquest personalíssim biòpic musical. Per això, precisament, resulta gratificant que **Respect** no sigui una pel·lícula que tracti sobre el racisme, malgrat que el repartiment sigui eminentment negre i una part rellevant del relat s'ubiqui a l'Alabama de la dècada dels 60.

La direcció de Liesl Tommy

La mirada de la directora sud-africana **Liesl Tommy** (primera dona de color a ser nominada al Premi Tony el 2017 gràcies al seu treball al capdavant de l'obra *Eclipsed*, escrita aleshores per l'actriu **Danaï Gurira** -rostre més que conegut per les seves encarnacions de Michonne a la sèrie *The Walking Dead* i la Dore Milaji Okoye de l'Univers Marvel-), es mostra molt més interessada a elaborar un discurs sobre la construcció de la personalitat i la preservació de la fe. La fe contemplada, no només des d'un àmbit netament religiós, sinó també com aquell espai íntim que ens pertany exclusivament a nosaltres i en el qual ens sentim veritablement fora de perill, on els nostres més profunds i descarnats dimonis tenen vetat l'accés, un trajecte vital al qual **Aretha Franklin** mai no podria haver aspirat si no hagués estat per la música.

A través de la seva evolució des que, quan només era una nena, enlluernava amb la seva veu a l'església comandada pel seu propi pare, la **pel·lícula Respect** també construeix un relat de gènere al voltant de la toxicitat masculina que va orbitar sense parar al voltant de l'artista durant aquells anys: bé perquè uns van decidir arrogar-se el dret a dirigir-la com si es tractés d'una marioneta, bé perquè d'altres directament se'n van aprofitar.

Jennifer Hudson com a Aretha Franklin

L'actriu i cantant guanyadora de l'Oscar per *Dreamgirls* (Bill Condon, 2006) **Jennifer Hudson**, a qui la mateixa **Aretha Franklin** va trucar personalment per fer-li saber que seria ella qui la interpretés a la pel·lícula, brilla amb llum pròpia en una d'aquestes actuacions tan estimades pels acadèmics (apunten el seu nom per a la travessa de nominacions). En qualsevol cas, cal destacar la manera com l'actriu exerceix una recreació del personatge més que meritòria, fent gala d'una notable varietat de registres i aprofitant a la perfecció el variat ventall de recursos narratius i cinematogràfics que la directora del film posa al seu servei durant tot el metratge.

Tot i el bon to general de què gaudeix la **pel·lícula Respect** en el pla interpretatiu (a excepció, potser, d'un **Marlon Wayans** a qui li costa treure partit a l'intricat personatge de Ted White, una de les parelles sentimentals de la diva), voldria destacar la feina de **Forest Whitaker** com el pare de l'Aretha, fent gala de la seva prestància habitual per construir el paper d'un pastor tan acostumat a assenyalar amb afany els dimonis dels altres com a amagar els seus. També crida l'atenció el treball de **Marc Maron** com el director de la discogràfica Jerry Wexler, un d'aquells personatges secundaris que roba escenes que milloren cada seqüència en què apareixen.

Opinió final de la pel·lícula "Respect" (2021)

En resum, la **pel·lícula Respect** és un drama musical amb prestància i molt ben interpretat que, en línies generals, podria estar millor executat en termes de posada en escena.

Ernesto Cobo – losinterrogantes.com

Organització:

En conveni amb:

